

NATTGÄSTER

Baserad på intervjuer med döva i Sverige och Norge
Sammanställt och med en ram av Anders Duus

Version 3

PERSONER:

LILLEMOR (hörande receptionist)
AMINA
MANNEN I RUM 312
ASTRID
KRISTIna (ændret fra Kristian til Kristina)
MALENA
LAGLEDAREN
STUDSAREN
LISE
TOM
BASTUMANNEN
JOHNNY
RÖKAREN
ANNIE
SONEN
NATTGÄSTEN
EVY 1
EVY 2
BRIDGEDAM 3
BRIDGEDAM 4
BRIDGEMAN 1
BRIDGEMAN 2
ETT PAR: MANNEN
ETT PAR: KVINNAN
LINDA
FYRA HISSRESENÄRER
TINE
ARG UNG MAN

MINNEN:

AMINAS MAMMA (hörande)
FLYGPLATSMANNEN (hörande)
FLYGPLATSKVINNAN (hörande)
KONFIRMATIONSPRÄSTEN (hörande)
TOR
ASTRIDS MAMMA (hörande)
MANILLAELEVER
DEN DÖVE SKANDINAVEN
DEN HÖRANDE SKANDINAVEN

Karaktärerna tecknar norskt eller svenskt teckenspråk som det passar ensemblen.
Understruken replik betyder att karaktären talar med röst.

FÖRSTA AKTEN

1. RUM 312

EN MAN öppnar dörren till ett hotellrum. Det är litet och ganska enkelt.

MANNEN I 312:

Mannen i rum 312 har aldrig bott på det här hotellet förut. Men rummet ser ut som alla andra hotellrum. En säng. Ett skrivbord. Några tavlor med blommor på. En TV. (*Han öppnar en pärm, läser*) Tjugotre TV-kanaler. Fyra kanaler som bara visar film. Dygnet runt. Kanske ska han se en film ikväll. Döda tiden.

(MANNEN går in i roll)

MANNEN I 312:

Berättelse: Nor 1

På dövskolan fick vi veckopeng, men det var hemskt lite. När vi hade handlat hade vi bara småpengar, 5 eller 10 öre, kvar. En av dom äldre eleverna samlade ihop alla småpengarna, det räckte till en biobiljett. Han gick på bio, och efteråt berättade han på ett levande teckenspråk filmen för oss. Det här skedde på sovsalen. Nästa vecka var det någon annan som fick göra samma sak.

Han berättar början på en "film". Kanske en western. Stoppar mitt i.

Döva berättade mycket förr. Nu finns det tjugotre kanaler. Och han är säkert den enda döva gästen på det här hotellet ändå.

Han sätter sig på sängen, slår på TV:n.

2. RECEPTIONEN

LILLEMOR:

Lillemor, 44 år, hade självklart inte tänkt att hon skulle bli nattreceptionist. Finns inget barn fantiserar om framtiden och tänker: "Jag ska bli hotellreceptionist" När hon var liten ville hon först bli arkeolog. Senare fotbollsproffs. Ännu senare veterinär. Nu drömmer hon om att bli författare, skriva deckare. Att sitta i receptionen på ett hotell nära motorvägen, det är bara tillfälligt. Hon har jobbat här i nio år. Jobbet är okej. Det finns tid att läsa. Lillemor läser tre deckare i veckan. Hon vet att hon skulle kunna skriva något lika bra själv. Om hon bara hittade rätt historia. Nåt mystiskt och spännande.

Det finns fortfarande många rum lediga ikväll. Här checkar folk ofta in sent och åker tidigt. Få stannar mer än en natt. Dagreceptionisten har lämnat en lapp att gästen i rum 312 är döv. Sånt är viktigt att veta, om det börjar brinna eller nånting. Det har brunnit här förut. Människor dog. Men det var över femti år sen. Utanför går solen ner.

LISE in med en rullväska, skakar ett paraply. Hon går fram till disken. LILLEMOR pratar nu till henne, i roll.

LILLEMOR:

Välkommen. Har du bokat?

LISE signalerar att hon inte hör.

LILLEMOR:

BOKAT.

LISE skakar på huvudet.

LILLEMOR:

Inga problem. Hur många nätter? NÄTTER. HUR MÅNGA?

LISE:
Bara en.

LILLEMOR:
En natt. (Vänder ryggen till) Då ska vi se. Då får du rum, rum, rum...236.

LISE får sin nyckel, tittar på den för numret.

LILLEMOR:
Ditt rum är uppför trappan och sen höger. Frukosten serveras där borta mellan sju och nio trettio.

LISE börjar gå åt hållet LILLEMOR pekade sist. LILLEMOR vinkar.

LILLEMOR:
Inte där! Ditt rum är ditåt. Upp och höger.

LISE:
Tack.

LISE går ut.

LILLEMOR:
Det har förstås funnits döva gäster på hotellet förut. Men två på samma kväll, det är ett lite lustigt sammanträffande! Lillemor tycker teckenspråk är vackert. Hon undrar om det är internationellt. (Hon tecknar tack, flera gånger, långsamt och "poetiskt")

MALENA in. Hon rullar ASTRID, sin svärmor, i en rullstol. Efter kommer KRISTIAN, Astrids son. Han bär på enorma mängder bagage.

MALENA:
Varför lämnar vi inte bagaget kvar i bilen?

KRISTIAN stirrar. Han kan inte svara.

MALENA:
Varför lämnar vi inte bagaget kvar i bilen? Hallå, kan du svara?

KRISTIAN sätter ner allt bagaget.

KRISTIAN:
Det finns tjuvar.

MALENA:
Du är så misstänksam. Försök slappna av.

KRISTIAN:
Jag är avslappnad!

MALENA:
Nej. Du är spänd. Hela tiden.

KRISTIAN försöker se avslappnad ut.

KRISTIAN:
Jag tänkte bara...Det finns tjuvar.

MALENA:
Du är fortfarande spänd. Titta på dina axlar!

KRISTIAN går bort till LILLEMOR i receptionen och checkar in. Han har en utskriven bokning. Det går fort. Han kommer tillbaka och försöker plocka upp alla väskorna. Det går inte.

KRISTIAN:
Hjälp mig.

MALENA:
Mitt förslag var att vi skulle lämna väskorna i bilen.

KRISTIAN:
Jag får inte upp allihop.

MALENA:
Någon måste köra din mamma.

KRISTIAN (*till ASTRID*):
Du får vänta en liten stund. Vi kommer snart tillbaka.

KRISTIAN tar så mycket bagage han orkar, börjar gå bort mot hissen.

MALENA:
Är du säker på att vi vågar lämna din mamma? Tänk om någon tjuv kommer och stjälar henne!

KRISTIAN låtsas inte se kommentaren. MALENA tar resten av bagaget. Dom försvinner ut.

LILLEMOR och ASTRID är kvar. Dom har inget språk gemensamt.

LILLEMOR:
Fyra döva gäster! Eller fem?

LILLEMOR pekar och håller för öronen. ASTRID nickar. LILLEMOR nickar. Dom ler ansträngt mot varann. LILLEMOR gör tummen upp. ASTRID nickar.

LILLEMOR (*tecknar, idiotiskt*):
Tack. Tack.

ASTRID (*fattar ingenting*):
Varsågod?

LILLEMOR pekar "Jag ska bara.." och går ut.

ASTRID:
(*plockar upp ett inramat fotografi ut sin rymliga handväska*):
Jag har lämnat mitt hem. Jag har flyttat ut ur min lägenhet. Möblerna är sålda eller kastade. Allt jag äger finns i väskorna. Mina son och hans fru ska köra mig till ett åldersdomshem. Ett som ligger i landet där dom bor, inte i landet där jag bor. Jag är änka. Jag har inga jämnåriga vänner eller syskon kvar. Jag är ensam.

Berättelse: Sve 1

Jag var den enda döva i familjen, alla andra var hörande. Det var inte något ärftligt, jag var ändå döv. Min mamma märkte inte något före jag var åtta månader gammal. Innan dess hade jag jollrat precis som andra barn. Men min granne som bodde ovanför oss misstänkte att jag var döv. Min mamma förnekade det och skyllde på att jag bara var lite sen med att tala. Grannen stod på sig och vred upp en gammeldags väckarklocka. Ringsignalen var hemskt stark, "Den här kommer säkert att skrämma babyn". Så hon vred upp den och ställde den bakom ryggen på mig. Den lät jättehögt, men jag reagerade inte alls, utan fortsatte att leka som att inget hänt.

Det var tur att min mamma fick veta från doktorn att hon inte behövde oro sig, och att jag vid tre års ålder kunde börja på en teckenspråklig förskola som låg i Göteborg

Under tiden försökte mamma kommunicera med mig via gester och tydlig artikulation. När jag inte förstod blev jag helt galen och sprang bort till ett sånt där gammeldags element, som var varmt och bangade in bakhuvudet i det flera gånger. Så arg var jag. Min mamma och mina bröder visste inte hur det skulle göra. De vågade inte kommunicera med mig eftersom de var rädd att jag skulle skada huvudet igen. Så de väntade med det.

3. PARKERINGEN

Det regnar. JOHNNY kommer joggande.

JOHNNY:

Johnny har tankat bilen. Han är nästan hemma. Höger i rondellen, över bron, andra infarten till vänster. Det tar fem minuter, kanske sju eftersom det regnar mycket. Inte mer. Men det var nåt äckligt på tankmunstycket. Majonnäs kanske. Han måste bara tvätta händerna innan han kan åka.

RÖKAREN står under tak, med sin väska bredvid sig, försöker få fyr på en cigarett. Men tändaren fungerar inte. RÖKAREN hejdar JOHNNY, mimar en cigarettändare. JOHNNY skakar på huvudet. RÖKAREN mimar tändstickor. JOHNNY skakar på huvudet. RÖKAREN mimar att tända eld med fnöske och pinnar, som på stenåldern. JOHNNY blir förvirrad. RÖKAREN dunkar honom i ryggen, hårt men hjärtligt.

RÖKAREN:

Jag bara skojade.

JOHNNY:

Är du döv?

RÖKAREN:

Du också? Från Norge?

JOHNNY:

Ja. Finns säkert tändstickor på hotellet.

RÖKAREN:

Bor du där också?

JOHNNY:

Nej. Ska bara låna toaletten.

RÖKAREN:

Jag är på väg till Tyskland. Ska köpa en bil i Hamburg. Det blir billigare.

JOHNNY:

Jaså?

RÖKAREN:

Inte mycket billigare, men lite. Men så blev det sånt jävla skitväder. Ska du verkligen köra i det här regnet?

JOHNNY:

Jag bor nära.

RÖKAREN:

Ta en öl med mig istället.

JOHNNY:

Här?

RÖKAREN:

På hotellbaren. Det är alltid så jävla tråkigt på såna här ställen. Hörande, hörande, ingen att prata med. Du är döv, jag är döv och jag vill bjuda dig på en öl.

JOHNNY:

Jag kan inte dricka. Jag måste köra hem.

RÖKAREN.

Kör hem imorgon. Jag betalar ett rum.

JOHNNY ser tveksam ut.

RÖKAREN:

Ett eget rum. Vad trodde du? Jag har råd. Vad säger du?

JOHNNY:

Plötsligt är det som Johnny ser sig själv utifrån. Han fattar knappt att det är sant när han ser sig själv säga: Okej.

RÖKAREN (*överraskad*):

Säkert?

JOHNNY:

Ja. Okej.

4. TVÄTTERIET

AMINA:

Berättelse: Skriv/sve

Jag föddes i södra Egypten i en liten by uppe i bergen. Det fanns bara lerhus där när jag var liten. Hela min släkt kommer från den byn.

När mamma hade fyllt fjorton år skulle hon giftas bort. Hon hade inte ens fått sin första menstruation och enligt Koranen ska vi inte kunna bli bortgifta då. Men det bestämdes så ändå. Hennes blivande man, min pappa, var tjuvett år gammal. Hon ville inte gifta sig med honom. Varför? Var det för att hon fortfarande bara var ett barn och var rädd? Var hon kär i någon annan? Nej, vad jag förstår, så handlade rädslan om att pappa hade en bror som var döv, och mamma visste att man kan ärva dövhet. I byn fanns ett par grannar som var döva och min mamma hade sett hur de behandlades. Precis som hundar.

Mamma grät och grät i flera månader, men det hjälpte inte. Giftermålet var bestämt och när hon var femton år gammal, blev det bröllop. När hon var sjutton år gammal fick hon sitt första barn. En hörande flicka. Sedan kom jag. Amina. Men först när jag var två år, började farmor misstänka att jag var döv. "Varför skriker du på Amina hela tiden?" frågade hon.

AMINAS MAMMA:

Jag skriker inte för att vara elak. Men hon gör ju inte som jag säger! Jo, hon hör! Men hon lyder inte!

AMINA:

Mamma hade fel. Jag struntade inte i att lyda inte för att jag var olydig, utan för att jag inte hörde vad hon sa.

5. RUM 430

KRISTIAN och MALENA in, sätter ner bagaget.

KRISTIAN:

Du och mamma kan sova i dubbelsängen. Jag sover i extrasängen.

MALENA:

Ska jag sova med din mamma?

KRISTIAN:

Ja vadå? Jag kan inte sova med henne!

MALENA:

Det har du väl gjort förr?

KRISTIAN:

För fyrtio år sedan ja! Vuxna män sover inte med sina mammor, punkt.

MALENA:

Hon kan väl sova i extrasängen.

KRISTIAN:

Min stackars rullstolsburna mamma i den smala, aldrig i livet.

MALENA:

Hyr ett rum till.

KRISTIAN:

Vi har inte råd. Och förresten tror jag inte mamma vill sova ensam inatt.

MALENA:

Hon har sovit ensam i över två år, sen din pappa dog.

KRISTIAN:

Vet du? Det känns som om du inte tar det här på allvar.

MALENA:

Jag lägger bilnyckeln här. Hjälp mig att komma ihåg. Jag glömmer den annars. Minns du när vi låste in nyckeln i bilen i Kroatien? Vi skulle campa.

Berättelse: Nor 2

Vi hade reservnyckeln till bilen ordentligt fasttejpad under bakskärmen. Vi gick och duschade och kom tillbaka. Jag hade otur och lyckades låsa bildörren med nyckeln i tändningen. Innan vi visste ordet av var hjälpsamma grannar igång med att försöka få ut nyckeln. Dom lyckades få upp bagageluckan, och genom en lucka i baksätet försökte dom lirka ut nyckeln med ett metspö.

KRISTIAN:

Det var en kastspö, inte ett metspö.

MALENA:

Berättelse: Nor 2, forts.

Vi vågade inte berätta om reservnyckeln efter allt slit dom hade, utan hoppades på det bästa. Det såg ut som dom tänkte beställa en servicebil som skulle kunna öppna dörren, och din pappa tänkte med fasa på vad det skulle kosta. Men som tur var – efter en stund fick dom tag på nyckeln med metspöet.

KRISTIAN:

Det var ett kastspö.

MALENA:

Vad spelar det för roll?

KRISTIAN:

Rätt ska vara rätt.

MALENA:

Kan du inte le lite i alla fall? Det är en rolig historia, ett roligt minne!

KRISTIAN:

Jag är inte på humör. Mamma har flyttat från hela sitt liv idag! Kan du inte försöka ta det på lite allvar?

MALENA:

Herregud, jag är aldrig tillräckligt allvarlig för dig.

KRISTIAN:

Vadå!?

MALENA:

När du blir känslösam, då ska hela världen stanna. Då tycker du det är dålig respekt om man inte ligger på golvet och gråter. (*snubblar på en väska*) Varför ska vi ha alla dom här väskorna här? Det är så jävla trångt!

KRISTIAN:

OKEJ! Jag delar dubbelsängen med mamma! Är du nöjd då?

6. BAREN

RÖKAREN in med två öl, sätter den ena framför JOHNNY.

RÖKAREN:

Vad heter du?

JOHNNY:

Johnny. (*Visar persontecken*).

RÖKAREN:

Johnny från Norge. Jag har varit mycket i Norge förr. Tävlingar.

JOHNNY:

Jaså.

RÖKAREN:

Skytte. Har du inte hört historien om Reine och geväret? Det är jag som är Reine.

JOHNNY:

Tyvänn inte.

RÖKAREN:

Äh. Du är för ung.

Berättelse: Nor 3

Det går en historia om mig och en gång när jag var i en kedjekollision med bil. Den går så här att jag var på väg till en skyttetävling, med geväret i bagageluckan. Jag blev påkörd bakifrån av en annan bil, och måste gå ur för att kolla om geväret hade tagit skada. Jag skyndade ut och öppnade bagageutrymmet, fick fram geväret och siktade längs loppet för att se om pipan blivit sned. Chauffören i bilen som hade kört på mig, satt i sin bil och såg vad jag gjorde. När jag plockade fram geväret blev han livrädd...!

JOHNNY:

Sen då? Vad hände?

RÖKAREN:

Jag satt i fängelse i sex månader för olaga hot.

JOHNNY:

På allvar?

RÖKAREN skrattar.

RÖKAREN:

Berättelse: Nor 3, forts.

Det som är sant är att jag var på väg till en skyttetävling. Jag la märke till en bil som körde upp tätt bakom mig. I Sem i Vestfold måste jag tvärnita på grund av bilen framför, men bilen bakom hann inte bromsa i tid. Sju bilar var inblandade i kollisionen. Historian säger att jag tog upp geväret i luften, men det stämmer inte. Jag kollade geväret medan det låg i bagageutrymmet.

Jag var duktig på skytte på den tiden. Jävligt duktig.

RÖKAREN höjer glaset. Dom skålar.

JOHNNY:

Varför flyger du inte till Tyskland istället?

RÖKAREN:

Vad menar du?

JOHNNY:

Dit där du ska köpa bilen.

RÖKAREN:

Jag gillar inte att flyga. Jag gillar att köra. Jag har alltid gillat att köra.

RÖKAREN skrattar till.

RÖKAREN:

Här är en rolig historia om att köra bil. Jag hade en kompis i Ålesund.

Berättelse: Nor 4

Han hade bil, och han körde runt i centrum med musiken på högsta volym och öppna fönster. Han var jäkligt mallig och folk vände sig om efter honom och la märke till honom. Då mötte han en bekant som kunde berätta för honom att musiken han spelade var kristenmusik. Kristenmusik!

RÖKAREN skrattar, JOHNNY skrattar också lite.

RÖKAREN:

Kristenmusik! Högt såhär, vet du. Pinsamt!

JOHNNY:

Ja.

RÖKAREN:

Förlåt. Är du kristen?

JOHNNY:

Nej.

RÖKAREN:

Du verkar lite kristen.

JOHNNY:

Jaha.

RÖKAREN:

Jag menar inget illa. Men lite tyst och försynt. Vill du ha en öl till? Självklart ska du ha en öl till!

7. RECEPTIONEN

LILLEMOR:

Nånting är väldigt konstigt. Varenda människa som kommer fram till receptionen eller baren därinne visar samma tecken. (Hon visar tecknet för döv) Dom har lappar, dom använder kroppsspråk, vissa pratar. Men alla är döva. Är det nån konferens? Är det nån information som Lillemor inte har fått?

SONEN in, tecknar att han är döv, börjar förklara att han vill ha ett rum för en natt.

LILLEMOR:

Är det någon konferens?

SONEN förstår inte.

LILLEMOR:

Konferens? Här? (skriver) Är...det...konferens...för...döva...här?

SONEN skakar på huvudet.

SONEN:

Jag vet inte. Jag är inte med i nån konferens.

LILLEMOR:

Inte konferens?

SONEN skriver på pappret, räcker fram.

LILLEMOR:

"När börjar ni servera frukost?" Sju. (Håller upp sju fingrar.) Sju.

SONEN:

Går det att få frukost tidigare? Tidigare? TIDIGARE?

LILLEMOR stirrar oförstående på honom.

SONEN:

Äh.Tack.

SONEN tar sin väska, tittar på nyckeln, går ut.

LILLEMOR:

Tack. Tack.

ASTRID tittar på henne. LILLEMOR upptäcker det, blir generad, går ut.

ASTRID (plockar upp en liten fågel i keramik):

Det är en sidensvans.

Berättelse: Sve 1 forts.

När jag var tre år gammal började jag på en förskola som hette Alma Abrahamsson. Hon var en riktig toppenfröken. Det var sån tur att det fanns då och det var första gången jag fick lära mig teckna.

Jag minns inte första gången någon tecknade till mig, det är lite diffust. Tills en dag, jag minns att Alma visade mig bilder. Hon visade en bild på en sidensvans, det kommer jag ihåg. Det är lite ovanligt att jag minns namnet trots att jag var så liten. Det är lite konstigt.

Hon pekade och berättade vidare om en flock med fåglar som flög till ett träd som stod i en allé. Almas sätt att teckna, gjorde mig mållös. Då var det som jag knäckte koden, jag förstod teckenspråk när det var i sån berättande form. Sen efter det såg jag åt mig det som en svamp och lärde mig mer och mer.

8. KORRIDOR

SONEN rullar sin väska, den börjar vingla hit och dit, välter. SONEN blir oväntat och överdrivet rasande, sparkar på väskan, hoppar på den. AMINA går förbi med en vagn med tvätt. Deras blickar möts bara helt kort. När AMINA passerat tecknar SONEN till hennes rygg.

SONEN:

Vad glor du på??

NATTGÄSTEN in. Hon är ett spöke. Hon står nära SONEN när han reser väskan upp. Han ser henne inte först, går nästan in i henne.

NATTGÄSTEN:

Oj. Ursäkta.

SONEN svarar inte (ser inte?), går ut.

9. RUM 202

EVY 1 och EVY 2 in med sina väskor.

EVY 1:

Evy och Evy åker alltid med på bridgeklubbens bussresor. Det är roligt att vara en stor grupp där alla använder teckenspråk och trevligt att se sig om. Resorna brukar gå till olika städer i Sverige och Norge. En gång åkte dom till Köpenhamn också.

EVY 2:

Evy och Evy har samma namn, och konstigt nog också samma persontecken (*visar*). Dessutom är dom födda samma månad! Dom delar alltid rum på resorna. Om dom hade varit femtio år yngre hade dom fnissat tillsammans, smygrökt bakom gymnastiksalen och tittat på militärer ihop. Det är den sortens vänner dom är.

EVY 1:

Fint!

EVY 2:

Jättefint!

EVY 1:

Lagom stort!

EVY 2:

Ljust!

EVY 1:

Nu är det förstås mörkt.

EVY 2:

För att det är kväll.

EVY 1:

Men trevligt!

EVY 1 sätter sig på sin säng.

EVY 2:

Inte för mjuk?

EVY 1:
Inte för hård, inte för mjuk. Perfekt!

EVY 2 plockar fram en flaska portvin ur väskan och två glas.

EVY 1:
Jag älskar portvin!

EVY 2:
Mysigt att dela rum med dig igen.

EVY 1:
Det är tråkigt att sova ensam. Skål!

EVY 2:
Men det räcker att dela med en person. Jag glömmer aldrig pottan på sovsalen på dövskolan. Alltid översvämmad...

EVY 1:
Jag minns:

Berättelse: Nor 5

Jag var ny som elev på dövskolan, och jag var rädd. Som tur är hade jag en två år äldre syster där. Vi bodde på en stor sovsal, och hon hade sängen snett ovanför. Jag var så rädd att jag bad henne hålla mig i handen. Det gjorde hon, men hennes hand gled ur min allt eftersom. Vi hittade ett system där hon höll mig i handen varje kväll.

EVY 2 (tittar på sängarna som står långt isär):
Jag når nog inte att hålla dig i handen tyvärr. Om jag inte ska sova på golvet.

Dom fnissar. BRIDGEDAM 3 in.

BRIDGEDAM 3:
Alla samlas för en liten drink i salongen nu.

EVY 2:
Trevligt!

EVY 1:
Vi kommer snart.

BRIDGEDAM 3:
Men det är samling nu.

EVY 1:
Vi kommer snart.

BRIDGEDAM 3 ut. EVY 2 håller upp mera portvin.

EVY 1 (*härmar*):

"Det är samling NU".

Dom fnissar som flickor.

10. TVÄTTERIET

AMINA:

Berättelse, Skriv/sve

Jag hade två kusiner, som också var döva. Det förekom stenkastning och skällsord. Jag hade en kusin som förutom att han var döv, var synskadad och albino. För honom var det värst. Det är Guds straff, sa man. Ni döva är Guds straff.

Själv fick jag skapa mig mitt eget teckenspråk, för ingen kunde naturligtvis teckna i min by. "Tala istället så att man förstår vad du säger". Men om man inte kan tala? Då talar man med händerna. Då ritar man streckgubbar i luften. Jag uppfann mitt eget sätt att teckna på, men det var ett mycket förenklat språk.

11. HISS

Fem personer kommer från olika håll. Dom tränger in sig i hotellets lilla hiss. Alla bökar och trängs för att trycka på knappen. En person når inte, utan visar istället fyra, väldigt tydligt. Hissen går upp. Öppnas på en våning. Två personer (dom som ska till fyran) stannar. Tre går av, två i sällskap och så TINE.

EN SOM SKA TILL FYRAN / EN AV DOM SOM GICK AV (*samtidigt på norskt respektive svenskt teckenspråk*)

Typiskt hörande att tränga ihop sig. Döva skulle aldrig stå så trångt att man inte kan teckna.

Dom övriga fyra försvinner åt olika håll.

12. HÖRANDES UNDERSKATTNING

TINE (*till publiken*):

Berättelse: Nor 6

Jeg var på semester i Turkiet med min sambo, och vi skulle resa hem. Vi åkte charter, så det betydde att vi måste följa charterbolagets incheckningsrutiner. Det var köer överallt, så vi måste vänta. När vi äntligen kom fram till disken, satt det en turkisk man och en dam där. Jag är ganska bra på engelska. Mannen pratade till oss, men vi förstod inte vad han sa.

FLYGPLATSMANNEN, FLYGPLATSKVINNAN in. FLYGPLATSMANNEN mimar "blablabla".

TINE:

Jag sa att vi inte hörde.

FLYGPLATSMANNEN tittar på TINE, gömmer så ansiktet i händerna och pratar med FLYGPLATSKVINNAN. Hon nickar och svarar. Det är en ganska lång konversation: blablabla....

TINE:

Jag sa att han kunde skriva.

FLYGPLATSMANNEN gömmer ansiktet i händerna igen, FLYGPLATSKVINNAN nickar och svarar. Så skriver FLYGPLATSMANNEN en lapp och ger TINE.

TINE (*läser*):

"Ställ er här vid sidan och vänta, så kommer det någon och hjälper er". (*till FLYGPLATSMANNEN*) Vi behöver ingen särskild hjälp, vi har flugit många gånger!

FLYGPLATSMANNEN gömmer ansiktet i händerna igen. "Blablابلابل"

TINE:

Nu var jag riktigt irriterad. Det var lång kö bakom oss. Jag sa att jag är döv, men att jag har ögon och kan se! Mannen gjorde klart våra papper.

Inget händer. FLYGPLATSMANNEN bara stirrar fånigt.

TINE:

Mannen gjorde klart våra papper!

FLYGPLATSMANNEN stirrar fånigt. TINE rycker boardingkortet ur händerna på honom.

TINE:

När vi kom till utgången var det en ny kö där. Det visade sig att planet var försenat. Där var det en ny disk, och jag tittade efter han från incheckningen igen för att säga honom några sanningens ord. Han var inte där, men jag såg damen han hade pratat med. Jag gick bort till henne och bad om papper och penna.

Skriver på en lapp till FLYGPLATSKVINNAN.

TINE:

Jeg bad henne hälsa sin kollega att vi hittade fram aldeles utmärkt, och att döva inte är dummal! Damen såg lite skamsen ut och önskade oss lycklig resa.

Receptionen. ASTRID i sin rullstol. ETT PAR passerar, stannar upp när dom ser rullstolen.

MANNEN (*till publiken*):

Berättelse: Nor 7

Min väninna Sissel här och jag reste till Amsterdam för fyra år sedan. Vi satt och pratade på flyget, och flygvärdinnorna gick förbi och la märke till oss.

När vi landade i Amsterdam stod det två rullstolar och väntade på oss vid utgången! Vi gav besked om att vi klarade oss bra, så vi slapp använda dom...

ETT PAR ut.

ARG UNG MAN in.

ARG UNG MAN:

Berättelse: Sve 2

Jag är fortfarande arbetslös och det har jag varit ganska länge. Jag är inte förtjust i AF, jag tycker inte om dem. Jag tänkte berätta vad som är orsak till det.

AF erbjöd mig jobb på Samhall?! Ett städjobb. Jag är född i Sverige, jag har grundskoleutbildning.

Visserligen hoppade jag av gymnasiet, men jag har kompletterat med Komvux och har gymnasiekompetens. Jag har arbetslivserfarenhet från programmering och arkiv. Jag jobbade inom en stor och känd koncern i två år eller var det tre år. Sedan efter det har jag varit arbetslös en tid och då erbjöd AF mig Samhall.

Jag träffade några döva som har jobbat på Scania, Saab som maskiningenjörer i tjugo år innan de blev sparkade. Varpå de blev erbjudna en Samhall-tjänst.

Såna fall gör mig riktigt ARG. De vill kunna se till att det ska se bra ut i statistiken, att de har kunnat få ut folk i arbetslivet. Men statistiken ljuger alltid.

ARG UNG MAN ut.

ASTRID (*plockar upp sitt konfirmationsbevis ur väskan*):

Berättelse: Sve 3

Vi skulle ha konfirmationsundervisning varje måndag sista två åren innan vi gick ut skolan. Vi hade en döv präst som skulle flytta. Istället skulle vi få en vikarie. Vi hade ingen aning om vem det var. Vi stod på rad i klassrummet och väntade på att han skulle komma.

KONFIRMATIONSPRÄSTEN in.

PRÄSTEN:

Kom hit. Kom hit sa jag.

ASTRID:

Jag?

PRÄSTEN:

Vem ser det ut som jag pratar med? Kom hit!

ASTRID reser sig och går bort till prästen. Han tar av sig kappan, halsduk och hatt och hänger dem på ASTRID som på en klädhängare. Hon står stilla, vet inte vad hon ska göra.

PRÄSTEN:

Däääär!

Han pekar på en klädhängare, men när ASTRID närmar sig åker den upp i taket. Hon vänder sig mot PRÄSTEN, hängaren åker ner igen, men när hon närmar sig åker hängaren upp i taket igen och hänger högt högt uppe. ASTRID börjar gråta.

PRÄSTEN:

Nämen vad är du för lipsill? Vad gråter du för? Varför gråter du frågar jag?

ASTRID (*sätter sig i rullstolen igen*):

Sen med tiden förstod jag mig på honom. Han var som Dr Jekyll och Mr Hyde. "Offentligt", när han var ute med oss barn var han snäll och tecknade med oss, och han var duktig, men privat var han skit rent ut sagt, jag avskydde honom. Jag ryser bara jag tänker på det.

LILLEMOR påkallar ASTRIDs uppmärksamhet.

LILLEMOR:

Är du kvar här?

ASTRID:

Dom gör säkert rummet i ordning.

LILLEMOR:

Ska jag köra dig upp?

ASTRID:

Dom är däruppe, ja. Dom kommer snart.

LILLEMOR gör tummen upp med ett frågande uttryck. ASTRID nickar.

ASTRID:

Men det tar fruktansvärt lång tid tycker jag.

13. RUM 430

MALENA:
Sluta vara sur nu.

KRISTIAN:
Jag är inte sur. Jag...är lite orolig bara.

MALENA:
För vadå?

KRISTIAN:
För vadå!? För hur det ska bli nu. För att hon börjar bli gammal och för att jag inte vet om hon kommer att trivas och hur mycket hjälp hon kommer att behöva och...

MALENA:
Det märker vi ju längre fram.

KRISTIAN:
Det förstår jag väl för faan!

MALENA:
Ja? Då är det ju ingen poäng att oroa sig.

KRISTIAN:
Det är jävligt lätt att säga.

MALENA:
Eller så vänder vi. Om hon inte vill flytta till ålderdomshemmet och du inte vill att hon ska flytta så får hon väl åka hem.

KRISTIAN:
Det går ju inte!

MALENA:
Dåså. Slappna av. Ner med axlarna.

KRISTIAN:
Sluta! Sluta med det där!

MALENA:
Okej. Ursäkta. Jag försöker bara lösa-

KRISTIAN:
Du ska alltid lösa allting.

MALENA:
Jamen vad vill du jag ska göra då?

KRISTIAN:
Jag vet inte! Var lite engagerad bara! Varför ska jag behöva tänka på allt?

MALENA:
Ursäkta, men det är din mamma. Förresten har hon väntat nere i receptionen väldigt länge nu.

KRISTIAN (*flyger upp*):
Herregud.

MALENA:

Jag hämtar henne. Som ett bevis på hur extremt engagerad jag är.

MALENA ut.

KRISTIAN:

Berättelse: Nor 8

När jag var liten var jag rädd för trollsländor. Jag fick höra av min väninna att trollsländor lägger ägg i örat och gick hela tiden och var noga med att skydda örat. Senare fick jag veta att nej – trollsländor lägger ägg i sötvatten. Jag blev förskräckt när jag tänkte på alla gånger som jag hade badat i sötvatten...

Jag är bara sån.

14. KORRIDOR

Basketlaget passerar. Dom har lagdräkter och bollar, gör olika moves. Någon studsar bollen.

LAGLEDAREN:

Inte studsa! Det är kväll! Människor sover här!

STUDSAREN:

Förlåt!

15. RECEPTIONEN

LILLEMOR:

Det finns inte en enda hörande gäst på hotellet ikväll. Ingen verkar kunna svara på varför. En hel bridgeförening är här. Och ett basketlag! Alla är döva. Dom flesta förstår inte vad Lillemor menar när hon frågar. "Jaså, finns det fler döva gäster här ikväll?" Ja, massor! "Vad trevligt!" Det verkar vara en ren slump.

Berättelse: Nor 9

Lillemor minns en gång på skolan, på bildtimmen. Hon målade ett landskap, med fjäll och sol över. En annan elev målade samma landskap, men med tio solar över. Lillemor sa till honom att så många solar hade hon då aldrig sett på en gång. Jo, sa han, det är sant! Dom blev nästan osams...

Han var så säker, klasskamraten. Just därför blev Lillemor osäker. Kanske hade han rätt? Kanske finns det tio solar? Den känslan är det. Det svindlar litegrann. Att världen plötsligt inte är som man tror. Hur många döva finns det i Sverige och Norge? Vad är oddsen för att så här många ska vara på samma plats samtidigt? Kan det verkligen vara en slump?

Senare fick Lillemor veta att jodå, han hade sett så många solar, på en bild som beskrev midnattssolen. Bilden visade solens gång över horisonten, och visade samma sol med en timmes mellanrum.

Lillemor börjar få skrivkramp. Och pappret är nästan slut.

ETT PAR in. Dom är dyblöta. KVINNAN skriver en fråga på LILLEMORs block.

LILLEMOR:

Restaurang? Tyvärr inte. Jag är själv här.

Hon skriver ner svaret. Pennan slutar fungera. Hon plockar upp en ny penna. Den fungerar inte heller.

KVINNAN:

Berättelse: Nor 10

Det är en döv man som har berättat den här historien för mig. Han jobbade på en möbelfabrik, och det var på vintern. Över hans arbetsstation fanns det ett fönster, och på fönsterblecket låg det en massa kulspetspennor, säkert reklampennor.

En dag kom chefen för att prata med den döve mannen. Han uppfattade inte, och chefen tog en kulspeppenna från fönsterblecket. Den fungerade inte, chefen kastade den och tog en ny. Den fungerade inte heller. Så fortsatte det en stund. Till slut gick chefen och hämtade en ny penna, som fungerade. Den döve mannen tog med sig dom bortslängda pennorna hem och värmdde dom – sen fungerade dom bra allihop.

LILLEMOR förstår att det är ett skämt och skrattar, men är förvirrad.

LILLEMOR:

Jag är ledsen. Jag förstår ingenting.

ETT PAR ut. LINDA in.

LINDA:

Brinner det?

LILLEMOR:

Hissen? Där borta.

LINDA:

Nej. Det är ett larm som ringer på tredje våningen. Luktas rök också!

LINDA mimar oväsen och pekar uppåt.

LILLEMOR:

Nej, brandlarmet ringer inte. Det skulle vi ha hört. Jag förstår inte riktigt...

LINDA drar LILLEMOR med sig.

16. BAREN

RÖKAREN sätter ner två nya öl framför sig och JOHNNY.

JOHNNY:

Nej tack. Det räcker för mig. Jag har inte ätit.

RÖKAREN:

Man blir mätt av öl också.

Dom dricker.

RÖKAREN:

Vart gick du i skola?

JOHNNY:

Oslo.

RÖKAREN:

Berättelse Sve 4

Jag gick på yrkesskolan i Vänersborg. Då var skoldagarna från måndag till lördag. Den viktigaste kvällen var lördag kväll. Vi badade och gjorde oss i ordning inför kvällen som vi förväntansfullt såg fram emot. Vi tog varsin rejäl klick av brylcremen och formade till våra Elvis-frisyror. Vi kammade ur överflödiga crème, gjorde rent kammen innan vi stoppade tillbaka den i bakfickan. Vi hade alla lång kavaj och slips. Vi kände oss häftiga alla fyra när vi gick till folkparken för att möta alla brudar. Vi fick bara 15 kronor i månanden på yrkesskolan, så vi hade inte råd att betala inträde till folkparken. Därför plankade vi genom ett uppklippt hål vid toaletterna. När vi sedan var inne gick vi omkring och låtsades som ingenting. Vi var på bra humör och det fanns gott om både söta och snygga tjejer. Jag dansade tryckare med en tjej. Hon hade en tunn klänning så det kändes tydligt att jag blev... Den reste sig och

jag fick utlösning. Det var så pinsamt att jag var tvungen att gå iväg. Jag gick till toaletten och torkade bort satsen. Jag vågade inte berätta för mina kompisar, varken nu eller då.

RÖKAREN skrattar.

RÖKAREN:
Din tur! Berätta nånting.

JOHNNY:
Jag kan inte berätta.

RÖKAREN:
Nånting från skolan. Ett minne från en fylla. Vad som helst!

JOHNNY:
Jag har inget bra.

RÖKAREN:
Är det säkert att du inte är kristen?

JOHNNY:
Johnny känner det också. Samtalet flyter inte. Det är trögt. Egentligen borde han ha satt sig i bilen och åkt hem för länge sen. Men det är nånting som håller honom kvar. Vad?

17. RUM 313 / KORRIDOR

LINDA och LILLEMOR in.

LINDA:
Det luktar rök, känner du? Vad gör du? Ska vi inte väcka alla istället?

LILLEMOR öppnar en väska, plockar upp en väckarklocka som ringer, visar fram den för LINDA, stänger av den. LILLEMOR ut.

LINDA:
Men det luktar rök. Det gör faktiskt det.

NATTGÄSTEN passerar genom LINDAs rum, bakom henne.

LINDA:
När Linda vänder sig om är känslan redan borta. Röklukten också.

MALENA i korridoren.

MALENA (*pratar för sig själv, gör parodi på Kristian*):
"Nej, jag vet inte vad jag känner, men det är viktigt att du förstår att jag inte vet vad jag känner, det är jättejobbigt..." Det är som att vara gift med en alien.

NATTGÄSTEN passerar MALENA, går sedan igenom en dörr som inte finns. MALENA känner på väggen. Den är solid.

18. RUM 312

MANNEN I RUM 312:
Mannen i rum 312 ringer hem. "Hej, jag längtar efter dig, det är tråkigt här, ja jag har ätit, godnatt". Han lägger på och tittar på TV.

I bakgrunden håller kanske ett ungt par på att skriva brev, vänta, springa om varandra, febrilt försöka mötas...

Berättelse: Sve 5

När jag flyttade till Vänerskolan började jag intressera mig för tjejer. Jag träffade en tjej som jag blev förtjust i. Då var det väldigt viktigt med att få adress, annars kunde man inte hålla kontakten med varandra. Jag fick en adress av tjejen. Sen fick jag planera inför nästa träff, nu på lördag, sön eller nästa vecka, eller om två eller om tre veckor. Så där höll man på för att försöka få ihop det. Man försökte att skriva brev snabbt när man var ledig. Sen skickade man iväg ett brev med en fråga om vi ska ses på lördag 21 april? När man väl hade skickat iväg det blev det en lång och förväntansfull väntan på svar. Skickade man iväg det på måndag kunde man ju inte få något på tisdag, men kanske på onsdag skyndade man hem och man blev lika besviken varje gång när det inte kommit något. Om det inte hade dykt upp något på torsdagen heller, då började man bli orolig eftersom jag hade föreslagit att ses på lördag. Ibland fick jag brevet tillbaka på onsdag o ibland på torsdag, då var det försent att svara. Ibland kom jag hem en onsdag kväll efter träningen och var trött och fick brevet då. Då kunde jag inte skriva tillbaka eftersom man måste kunna hinna posta brevet innan tömningen på stationen, som var kl. 22.00. Det var viktigt med breven, så jag sätter mig och skriver. Hur vi ska träffas, vilken tid och så vidare, och skickar iväg det till en annan tjej. När tjejen jag ville träffa fick brevet upptäckte hon att hon inte menade det så. Jag hade missuppfattat det hela, men hon kunde inte svara så hon blev tvungen att följa det som jag bestämde det i brevet.

Idag knappar man in ett sms på några sekunder.

19. KORRIDOR

Basketlaget passerar, gör olika moves. Någon studsar bollen.

LAGLEDAREN:

Vem är det som studsar hela tiden?

STUDSAREN:

Förlåt!

LAGLEDAREN:

Folk sover här! Visa lite respekt!

Dom fortsätter. TOM tar sig plötsligt för knäet – tappar sin boll.

LAGLEDAREN:

Jag säger inte till en gång till!

STUDSAREN:

Det var inte jag!

LAGLEDAREN:

Vad hände?

TOM:

Jag vet inte. Jag fick bara jävligt ont i knäet.

LAGLEDAREN:

Sätt dig i bastun en timme. På en gång! Vi behöver dig på plan imorgon.

TOM haltar iväg. STUDSAREN börjar också ta sig för knäet och grimasera.

LAGLEDAREN:

Försök inte. Nu fortsätter vi!

Laget ut. LAGLEDAREN vänder sig till publiken.

LAGLEDAREN:

Berättelse: Sve 7

När jag var 12, 13, nej 14 år gammal var det, då förstod jag att det var män jag ville ha sex med. Det kändes självklart. I skolan lekte och brottades vi killar ofta. Jag tyckte det var roligt eftersom jag fick ta på andra killar. På samma sätt som killar kan hålla på med tjejer, så tyckte jag att det var roligt att hålla på med killar. Självklart höll jag inte på med alla killar, utan de som jag gillade mest.

Jag ville inte gå ut med det, eftersom det jag hade en känsla av det fanns ett visst förtryck, att samhället inte accepterade homosexuella, eftersom man inte räknas som helt normal. Så därför bestämde jag mig för att hålla det för mig själv.

20. TVÄTTERIET

AMINA:

Berättelse: Skriv/sve forts.

Jag var sju år när jag kom till Sverige. Det var i december, strax före jul och för första gången såg jag riktiga hus av sten, inte några lerhus utspottade som kärnor på en bergssluttning. I början var jag rädd för allt, till och med för snön. Den var kall och så vit att den stack i ögonen. Sedan började jag tycka om snön. För att den var mjuk och man kunde leka i den.

Jag började på ett integrerat dagis och lärde mig så småningom teckenspråk. Ett riktigt teckenspråk, med olika tecken för alla små nyanser och för alla stora känslor. Vi trodde att jag skulle få ett hörselimplantat, men jag hade hunnit bli för gammal för en operation. Och egentligen ville jag inte opereras. Jag var stolt över det språk som jag höll på att lära mig.

21. BASTUN

LISE och TOM tar på handdukar, kommer in i bastun från varsitt håll.

TOM:

Ursäkta! Jag visste inte att det var bokat.

LISE:

Jag har inte bokat. Du var först.

TOM:

Absolut inte.

Paus. Dom sätter sig båda, långt från varann.

TOM:

Du är döv?

LISE:

Ja.

TOM:

Många döva här på hotellet.

LISE:

Jaså? Varför?

TOM:

Jag vet inte.

LISE:
Konstigt.

TOM:
Jag ska gå nu så du får basta i fred.

LISE:
Var inte larvig. Stanna.

TOM:
Säkert?

LISE:
Vi är väl vuxna människor?

TOM:
Jag är ...tjugotre. Tjugofyra. Tjugofem menar jag!

22. RECEPTIONEN

ASTRID sitter fortfarande och väntar.

LILLEMOR:
Ska jag ringa? (mimar telefonlur) Ringa? Ska jag ringa? (skriver på en lapp, viftar med den) SKA JAG RINGA? Till rummet?

ASTRID:
Hur?

LILLEMOR:
Nej det är klart. Det är omöjligt. Jag går upp och hämtar din son.

ASTRID:
Jag väntar. Ingen fara.

LILLEMOR:
Nej, jag går upp och-

RÖKAREN in.

RÖKAREN:
Två öl, två jägermeister härborta.

LILLEMOR:
Vänta lite, jag måste-

RÖKAREN (*tecknar mycket tydligt*):
Två öl. Två Jägermeister. Liten, besk. En hjort på flaskan.

LILLEMOR:
Jag förstår, jag måste bara-

RÖKAREN börjar mima en hjort, en jägare, besk smak.

LILLEMOR (*till ASTRID*):
Ursäkta mig.

LILLEMOR ut.

23. BASTUN

LISE:

Berättelse: Nor 11

Jeg kjørte bil uten å bruke belte. Min datter var baby, halvt år gammel, og satt i baksetet. Mens vi kjørte mistet min datter tåteflasken i gulvet, og jeg måtte bøye meg ned for å ta den opp mens jeg kjørte.

Da måtte jeg plutselig bremse, for det kom en politimann på veien. Han kom bort til meg, og jeg sa at jeg var døv. Han pekte myndig på et sted lenger borte jeg skulle kjøre. Der måtte jeg gå ut av bilen og inn i en politibil.

Der satt en politimann og snakket. Jeg sa at jeg var døv og ba ham skrive. Han nikket og fortsatte å snakke. Jeg sa litt oppgitt at jeg var døv og ba ham om igjen om å skrive. Han fortsatte å snakke. Da ble jeg sint og slo i setet og sa at jeg var DØV. Han nikket og pekte på øret og på en telefon... Han hadde brukt høyttalertelefon.. Auda! Jeg så på bilen min, der satt datteren min og gråt.

Da politimannen var ferdig med å ringe, skrev han til meg at jeg ikke hadde brukt sikkerhetsbelte. Jo, skrev jeg tilbake, men flasken til min datter falt i gulvet så jeg måtte ta av beltet for å få tak i den. Da jeg var på vei til å feste beltet, ble jeg stoppet av dere. OK, sa politimannen og jeg fikk gå ut. Heldigvis...!

TOM skrattar. Dom nårmar sig varann, sakta. Nu nuddar deras ben vid varandra. Både märker det.

24. RECEPTIONEN

ASTRID (*plockar upp ett champagneglas ur handväskan*):
Det här är speciellt.

Berättelse: Sve 7

Jag var 15 år gammal. Jag hade gått ut skolan och hade konfirmerat mig. På nyårsafton skulle jag åka till dövföreningen för första gången.

Folk dansar och skrattar. ASTRID står blygt i utkanten.

TOR:
Kom in! Du är väl döv?

ASTRID:
Ja, jag är döv.

TOR:
Är du blyg?

ASTRID:
Jag blev så lättad när jag träffade en gammal skolkamrat så vi pratade och pratade. Men han gav sig inte.

TOR:
Kom så dansar vi! Jo. Kom kom!

ASTRID:
Vi dansade försiktigt. Jag tittade ner på mina fötter när vi dansade tills han sa åt mig att lyfta blicken. Han tecknade till mig, men det var svårt att teckna och dansa samtidigt.

TOR räcker henne ett glas champagne.

ASTRID:
Vad är det här?

TOR:
Klockan är snart tolv.

ASTRID smuttar. Nedräkning till tolvslaget börjar: 10-9-8...ASTRIDS MAMMA in.

ASTRIDS MAMMA:
Har du trevligt?

ASTRID ställer snabbt ifrån sig glaset.

ASTRIDS MAMMA:
Nu går vi hem. Nu går vi hem sa jag!

Hon tar ASTRID i handen, drar iväg med henne. ASTRID sätter sig i rullstolen igen.

ASTRID:
Det var första gången jag var på dövföreningen, och det var ändå ett roligt minne. Jag träffade den söte killen många gånger där sen. Han hette Tor, och tio år senare var vi gifta. Vi var gifta i fyrtioåtta år.

25. RUM 211

SONEN ligger på sängen, stirrar i taket. Han försöker sova, men kan inte. Han tittar på mobilen, bläddrar lite i en bok, bökar med kudden. Han tittar på klockan, ger upp och klär på sig, går ut. NATTGÄSTEN, som stått halvt gömd bakom hans säng, följer efter.

ANDRA AKTEN

26. KORRIDOR / RUM 312

LILLASYSTER står fortfarande fånigt och försöker hitta en dörröppning på väggen. Hon knackar på den.

MANNEN I RUM 312:

Plötsligt ser mannen i rum 312 hur tavlorna rör sig på väggen. Guppar utåt lite, rytmiskt. Han hör ingenting förstås, men han känner vibrationerna. Är det nån som står utanför och bankar på väggen??

LAGLEDAREN förbi. Nu är han ensam. Alla andra har gett upp, men han tränar fortfarande på den där finten. När han får syn på MALENA tappar han bollen. Den studsar flera gånger på golvet innan han får tag på den.

MALENA:
Erik? Är det du?

LAGLEDAREN:
Ja! Och du är Malena.

MALENA:
Vad gör du här?

LAGLEDAREN:
På väg till Holland. Baskettturnering. Har inte du flyttat till Sverige/Norge?

MALENA:
Måste vara femton år sen vi sågs!

LAGLEDAREN:
Minst. Vad gör du själv? Kontrollerar tapeten?

MALENA:
Äh, inget. Jag tyckte jag såg...Äh. Inget.

27. TERUMMET

NATTGÄSTEN sitter i en fåtölj och dricker te. SONEN in.

SONEN:
Var finns det kaffe?

NATTGÄSTEN pekar.

NATTGÄSTEN:
Kan du inte sova?

SONEN:
Jag struntar i att sova. Jag måste åka tidigt. Är det konferens här eller?

NATTGÄSTEN:
Det tror jag inte.

SONEN:
Hon i receptionen pratade nåt om en dövkonferens.

NATTGÄSTEN:
Jag vet inget om någon konferens.

SONEN:
Vad gör du här då?

NATTGÄSTEN.
Dricker te. Vad gör du själv?

SONEN:
Bilen gick sönder. Jag är på väg hem till mina föräldrar. Omöjligt att hyra en bil förrän i morgon bitti.

NATTGÄSTEN:
Du valde ett bra hotell. Det är trevligt här. Mellan två världar.

SONEN:
Två världar? Sverige och Norge?

NATTGÄSTEN:
Har du bråttom? Har du en tid att passa?

SONEN:
Imorgon klockan ett begravs min farmor.

28. SKOLMINNEN I SALONGEN

Bridgепensionärerna dricker sherry och pratar.

BRIDGEDAM 3:

Det här är en mycket fin sherry. Så fin har ni nog aldrig druckit! Den ska räcka hela resan, så njut av varje droppe.

BRIDGEMAN 1:

Berättelse Nor 12

Mor och jag cyklade till doktorn – jag satt på åstyre. Jag grät och var rädd, för läkaren hade en vit rock och jag trodde han var slaktare. När vi kom hem köpte mor en koffert. Jag hade ingen aning vad den skulle vara till.

EVY 2:

Berättelse Sve 8

Vi klev av tåget och jag hade ju aldrig varit i Stockholm och allt kändes så stort. Sen tog vi en spårvagn till Manillaskolan och jag såg skolan framför mig som var röd och stor. Jag följde med mamma in och en syster kom och mötte oss. Jag blev rädd för jag trodde det var ett sjukhus.

BRIDGEDAM 3:

Berättelse Sve 9

När vi kom fram till Manillaskolan, gick vi till översta våningen och där fick jag en skylt med mitt namn på. Min far började gråta, då rev jag namnskylden i bitar att vårdaren fick skriva ett nytt (*skrattar lite*).

BRIDGEDAM 4:

Berättelse Sve 1 forts.

Sen blev det ännu värre när jag fick syn på en vårdare med uniform likande en sån som sjuksköterskor har (*beskriver kragen, förklädet*) Jag tittade ut över sovsalen med alla sängar. Jag kände mig rädd.

BRIDGEMAN 2:

Berättelse Nor 13

Det var skrämmande att komma till dövskolan, mitt möte med teckenspråket var nästan som att uppleva boxning med armarna som vevade.

BRIDGEDAM 4:

Berättelse Sve 1 forts.

Jag försökte säga att jag är inte sjuk. Det är vårt hemgjorda tecken för sjuk, (*visar hur det ser ut*) Jag tecknade flera gånger jag är inte sjuk. Nej nej, sa mamma till mig.

EVY 2:

Berättelse Sve 8 forts.

Sen kom vi in till en matsal och jag satte mig vid ett bord. Min mamma stod en bit bort och jag höll ett öga på mamma. Jag började äta och när efterrätten kom såg jag att mamma hade var försvunnen och jag blev skräckslagen. Hon sade aldrig hej då till mig. Jag började gråta och ropade efter mamma. En vårdare kom och höll fast mig och gav mig en örfil. När jag hade gråtit började jag gå och leta efter min mamma men jag kunde inte hitta henne. Jag undrade vem som skulle ta hand om mig.

BRIDGEMAN 1:

Berättelse: Nor 12 forts.

Jag grät som jag hulkade, och när jag skulle gå och lägga mig vägrade jag gå på toaletten. Resultatet var att jag kissade i sängen på natten.

EVY 2:

Berättelse Sve 8, forts.

Jag hade flåtor, men vårdaren var ensam med 50 flickor och hade inte tid att flåta, utan föreslog att jag skulle klippa av dom. Så jag lät henne klippa mig. Jag har aldrig haft långt hår efter det.

BRIDGEDAM 3:

Berättelse Sve 10

Ingen av lärarna kunde teckenspråk så de skrev långa meningar på tavlan. Vi försökte lära dem teckenspråk eller att skriva kortare meningar, men de envisades med att fortsätta skriva långa meningar. Jag fortsatte med att skriva likadant utan att förstå innebörden, på kvällarna satt jag i rummet och försökte memorera allt så att jag senare skulle kunna rabbla det utantill när läraren sa till.

BRIDGEMAN 1:

Berättelse Sve 10 forts.

Jag fick tallektioner, läraren körde in en träpinne och tryckte ned min tunga så att jag skulle tala rätt. Jag försökte säga R men läraren sa hela tiden att jag sa fel så läraren blev hårdhänt med träpinnen att jag fick mycket ont i tungan. Jag kunde se i spegeln att det kom blod ur min mun men läraren fortsatte att vara hårdhänt.

EVY 2:

För mig var det annorlunda.

Berättelse Nor 14

Vi reste till Borre (vid Horten) och jag fann mig snabbt tillrätta och lekte med andra barn. Det var många barn som grät, för att deras föräldrar just hade åkt från dom. Jag frågade mina föräldrar om dom inte skulle åka hem snart. Det blev dom ledsna för, men jag fann mig väl tillrätta i teckenspråksmiljön.

Och på sovsalen höll jag min syster i handen. Enda problemet var att när jag kom hem tyckte mina föräldrar att jag tecknade konstigt. Jag hade lagt mig till med Trondheimsdialekt!

29. LINDAS BERÄTTELSE

LINDA står och tittar på dom övriga som tecknar.

LINDA (till publiken):

Berättelse Sve 11

Jag ska berätta om mitt första mötet med dövas teckenspråk. Det var i Alviksskolan – jag är hörselskadad- och jag var tolv år gammal. Jag tecknade jättedåligt och var väldigt svenskpåverkad. Jag kunde bara handalfabetet och enkla tecken.

När jag kom in i matsalen så fick jag syn på några döva elever från Manillaskolan. På Manilla hade de platsbrist, så en av klasserna fick hålla till på Alviksskolan två dagar i veckan.

LINDA (svensk/norskpåverkat teckenspråk):

Vad heter ni?

Alla visar sina persontecken.

LINDA:

Jag vill också ha ett persontecken.

MANILLAELEV:

Det funkar inte så. Vi känner inte dig.

LINDA:

Jo, snälla. Ge mig ett persontecken.

MANILLAELEVEN tittar på henne, ger henne ett persontecken utifrån hennes hår. Ler mot LINDA, återgår sen till sina kompisar.

LINDA:

Jag blev förtjust i det direkt. Sen gick jag tillbaks till min klass och visade att de skulle använda mitt persontecken istället för att bokstavera mitt namn. Alla tyckte att det var så larvigt. Efter den dagen, släppte jag mina gamla kompisar och har jag valt att identifierat mig med döva.

30. BASTUN

LISE och TOM sitter nära varandra.

TOM:

Berättelse Sve 12

Jo, (*funderar*) Jag är ju född hörselskadad, så jag har lärt mig både teckenspråk och tal. Om jag får frågan om jag skulle vilja vara döv, skulle jag svara nej. Eftersom jag som växt upp som hörselskadad och musik är viktigt för mig.

Om jag skulle vilja vara hörande, det tvivlar jag på. Min hörselskaka har lett mig och visat mig vägen och livet har sina uppgångar och nedgångar.

Mitt hem är bland döva. Det är från dövvärlden som jag får självförtroende, självkänsla och skapar en identitet. Det är det som ger mig styrka att kunna träffa hörande.

Vad är det?

Hon lutar sig sakta mot honom, på väg in i en kyss...BASTUMANNEN in.

BASTUMANNEN:

Lite sällskap, trevligt trevligt! Förlåt, jag bara tecknar utan att kolla först. Är ni döva? Ja, jag trodde det. Alla är döva här ikväll. Konstigt eller hur? Mixad bastu! Trevligt trevligt. (*Gör en gest av att ta av handduken*) HAAAAHA! Nä, jag bara skojade. Ledigt här?

Han sätter sig mellan dom.

BASTUMANNEN:

Jaha, vad pratar ni om?

Tystnad.

31. TERUMMET

NATTGÄSTEN:

Tror du inte dom kan vänta med begravningen tills du hinner dit?

SONEN:

Nej.

NATTGÄSTEN:

Har du frågat?

SONEN:

Dom vill inte att jag ska komma.

NATTGÄSTEN:

Inte?

SONEN:

Jag bad min mamma ordna tolk. Hon sa nej. "Pappa vill inte ha en massa viftande under ceremonin." Jag sa "Hur ska jag kunna prata med våra släktingar? Utan tolk är det kanske lika bra att jag inte kommer alls." Hon svarade: "Gör som du vill. Ingen blir sårad om du inte kommer."

Paus.

NATTGÄSTEN:

Men du åker ändå. Stod ni varandra nära, du och din farmor?

SONEN:

Det är inte poängen.

NATTGÄSTEN:
Exakt vad är poängen?

SONEN:
Dom ska inte bestämma vad jag ska göra.

32. UTANFÖR

*ANNE släcker en cigarett. RÖKAREN in, går kommer fram till henne, börjar mima en cigarettändare.
ANNE räcker den till honom.*

ANNE:
Du är döv, eller hur?

RÖKAREN:
Hur visste du det?

ANNE:
Det syns på tummen.

RÖKAREN:
Vadå tummen? Vad menar du?

ANNE:
Döva tecknar hela tiden. Dom får starka fingrar. Du har en väldigt muskulös tumme.

RÖKAREN (*osäker*):
Har jag?

ANNE:
Jag la märke till den direkt.

Plötsligt skrattar hon.

ANNE:
Jag skojar bara.

RÖKAREN:
Men hur visste du att jag var döv?

ANNE:
Alla är döva här ikväll! Inte hon i receptionen som står och ser vettskrämd ut, men alla andra. Har du inte märkt det?

RÖKAREN:
Jag har suttit i baren.

ANNE:
Själv?

RÖKAREN:
Nästan. Nån kille jag träffade. Ingen humor, ingenting att berätta. Dricker som en jävla fågelunge. Var kommer du ifrån?

ANNE:
Till hörande brukar jag säga Flekkefjord.

RÖKAREN:
"Brukar säga"? Är du från Flekkefjord eller inte?

ANNE:
Berättelse Nor 15
Jag är född i Feda.

RÖKAREN skrattar.

ANNIE:
När några hörande frågade mig var jag är född så berättade jag det. Dom skrattade och tyckte det var roligt. Dom bad mig upprepa det och skrattade ännu mer. Jag fattade ingenting, och det kändes som att jag inte kunde prata.
Jag berättade för min mamma vad som hade hänt, och hon blev allvarlig i ansiktet och såg arg ut. När hörande en annan gång ville ha mig till att berätta var jag är född, så vägrade jag säga det. Jag berättade för min mamma att jag hade vägrat och frågade vad ordet egentligen betyder. Min mamma förklarade motvilligt att det betyder "fitta", och jag blev röd i ansiktet och väldigt generad.

Dom skrattar.

RÖKAREN (*erbjuder en cigarett*):
Röker du?

ANNE:
Två paket om dagen.

33. KORRIDOR

AMINA tömmer papperskorgar.

AMINA:
Berättelse Skriv/sve forts.
Under tonåren blev jag mer och mer intresserad av islam. Därför bär jag sedan några år tillbaka bär slöja. Svenskar/Normän frågar ofta varför jag har sjalett.

DEN DÖVE SKANDINAVEN:
Du bor ju i Sverige/Norge. Vad ska du med den där till? Du måste nyss ha flyttat hit?

AMINA:
Jag har bott här i trettio år.

DEN DÖVE SKANDINAVEN (*efter att ha tänkt en stund*):
Jaja. Huvudsaken är att du tecknar bra.

AMINA:
Jag har bott här i trettio år, som sagt.

DEN DÖVE SKANDINAVEN:
Använder man samma slöja hela livet?

AMINA tittar på publiken, skakar uppgivet på huvudet.

DEN DÖVE SKANDINAVEN:
Tvättar du den ibland?

AMINA:

Vad tror dom? Jag tvättar och städar här hela dagarna, skulle jag gå omkring med en skitig sjal på huvudet? Hörande har andra konstiga frågor. Jag har två barn. Båda är döva.

DEN HÖRANDE SKANDINAVEN:
Du vet väl att du kan operera barnen?

AMINA:
Varför det? Dom är friska.

DEN HÖRANDE SKANDINAVEN:
Men det finns jättebra operationer nu!

AMINA:
Mina barn är friska och mår bra, som sagt.

34. BAREN

JOHNNY:
Johnny har fortfarande ingen aning om varför han tackade ja till att dricka öl med den där överdrivet trevlige gubben. Varför skulle Johnny bo på hotell? Han bor bara tio minuter härifrån! Nu har han – bara för att vara artig - druckit fem öl och två Jägermeister. Nu är det definitivt inte läge att köra hem. Han sitter där han sitter.

RÖKAREN in med ANNIE. Han tar Jägermeistern från bordet, ger den till ANNIE, som sveper den.

RÖKAREN (till JOHNNY):
Hejdå. Det var trevligt att träffas.

JOHNNY:
Ska du gå?

RÖKAREN:
Det här är Annie. Hon är på väg till Tyskland för att köpa en ny bil imorgon.

ANNIE:
Och cigaretter. Massor med cigaretter.

RÖKAREN:
Vi två har liksom mera gemensamt. Hon är rolig, jag är rolig, du är inte rolig. Jag menar inget illa, det bara är så.

JOHNNY:
Men vänta. Du sa att du ska betala ett rum till mig.

RÖKAREN:
Sa jag? Det minns inte jag.

RÖKAREN och ANNIE ut.

JOHNNY:
Vänta! Vad fan ska jag göra nu då?

35. BASTUN

BASTUMANNEN sitter och brer ut sig mellan LISE och TOM.

BASTUMANNEN:

Berättelse Nor 16

Jag är född och uppväxt på en bondgård. Det fanns inga barn i närheten, och jag hade en yngre bror. Mamma och pappa kunde inte teckenspråk, så det var inte mycket jag fick med mig – men jag hittade på mycket konstigt på egen hand.

Jag la märke till hur pojkar kissar, men det var mer oklart hur flickor gjorde det. Dom gick bakom huset och satte sig på huk, men jag förstod inte vad som hände. Ingen kunde heller förklara det för mig på ett sätt som jag förstod.

En dag gick min moster bakom huset, och jag skyndade mig efter. Hon satte sig på huk, och jag kröp bort mot henne. I samma ögonblick som hon släppte fram strålen möttes våra blickar och hon blev röd i ansiktet. Men nu hade jag lärt mig, nu visste jag att det är skillnad på pojkar och flickor! Med sån brist på kommunikation så fick jag ju skaffa mina erfarenheter själv...

LISE:

Nej, jag måste...gå och sova nu. Tack för sällskapet.

TOM:

Nej, men-

LISE:

Trevligt att träffas.

LISE ut.

BASTUMANNEN:

Jag visste det. Kvinnor klarar värme sämre än män. Fakta!

TOM:

Jag har god lust att slå ihjäl dig, din jävla idiot.

36. RECEPTIONEN

ASTRID:

Berättelse Nor 17

När jag var barn, runt åtta år, så hade jag en pojkvän. Vi gick in i ett mörkt rum och kysstes – men utan att använda tungan. Det här gjorde vi flera gånger om dagen, men vi kom fram till att vi måste begränsa det. Vi trodde att om vi kysstes för mycket, så skulle vi bli hemskt lika till utseendet.

Det var många som sa att jag och Tor var lika varandra. Man hinner kyssas många gånger på fyrtioåtta år.

TOR in, sätter sig bredvid ASTRID med en bok i handen. Han fnissar till.

ASTRID:

Vad är det?

TOR:

Jag kom bara att tänka på en sak när jag var liten.

Berättelse Nor 18

Jag gick på dövskolan i Oslo och var hemma alla lov. Varje gång jag skulle åka tillbaka till dövskolan så var det tungt. Till slut sa jag till mamma och pappa att nu fick sannerligen min syster åka, det måste vara hennes tur!

ASTRID:

Men din syster är ju hörande?

TOR:

Precis!

ASTRID:

Tur att vi bara fick ett barn, så slipper vi den diskussionen.

TOR:

Jag älskar dig. Vet du det?

ASTRID:

Ja. *(till publiken)* Vi bodde i den lägenheten i nästan tjugo år innan han somnade in i vår säng en natt. Nu är vår lägenhet tom på möbler. Nästa månad bor någon annan där.

LILLEMOR in.

LILLEMOR:

Har dom glömt dig? Det här är ju galet.

JOHNNY in, försöker få LILLEMORS uppmärksamhet.

LILLEMOR:

NEJ! Den här damen har suttit här och väntat i över en timme nu! Du får faktiskt lugna dig.

LILLEMOR ut.

ASTRID:

Jag börjar bli ganska kissnödig.

JOHNNY:

Det finns toalett där borta.

ASTRID:

Oj, ursäkta. Jag trodde jag pratade för mig själv.

JOHNNY:

Ska jag rulla dig dit?

ASTRID:

Nej nej, ingen fara.

JOHNNY:

Jag har ingenstans att sova. Och jag är för full för att köra hem.

ASTRID:

Jag är på väg till ett ålderdomshem. Mina döttrar har glömt mig i receptionen.

JOHNNY:

Det är värre. Du vinner.

JOHNNY ut. ASTRID tittar på fåtöljen där TOR just satt. Hon plockar upp champagneglasets ur väskan.

ASTRID:

Nej. Jag säger nej.

37. KORRIDOR

LILLEMOR kommer gående i korridoren, stannar framför dörren till rum 430, tänker knacka på men inser att det inte kommer att fungera. Så vad ska hon göra nu? Hon blir stående.

AMINA rullar förbi en vagn med tvätt. LILLEMOR tittar inte ens på henne.

38. TERUMMET

NATTGÄSTEN:

Vet dina föräldrar hur du känner? Har du pratat med dom?

SONEN:

Det är ingen idé. Jag känner många som har det såhär. Deras hörande familjer accepterar dom inte, inte fullt ut. Innerst inne är dom besvikna. Det bara är så. Det vet du också.

NATTGÄSTEN:

Berättelse Sve 13

En gång mötte jag en döv man från Tyskland. Mannen hade en stark dövfamilj i fyra generationer . De flesta var döva i varje generation fram till sista generationen där hans son gifte sig med en döv kvinna.

Mannen hoppades på att de skulle få ett dövt barn så generationen kunde fortsätta i femte generationen.

När de födde ett barn blev han lycklig och glad. Senare när barnet närmade sig ett år så ville farfar testa att slå på en kopp (för att se om barnet hörde eller inte). När han slog på koppen så vände barnet mot honom och han insåg överraskad att barnet var hörande! Han blev förbannad. Han reste sig upp och sa: "Ni har förstört vår generation! Det skulle ha blivit den femte och det är slut med det. Det blir bara hörande släkt framöver". Han var verkligen arg och gick fram till sonens fru och frågade henne hur fan det kunde bli ett hörande barn och om det var något fel i hennes mage.

Vet du vad jag tycker? Strunta i kaffet. Gå och lägg dig. Sov ut.

SONEN:

Och missa begravningen.

NATTGÄSTEN:

Din farmor skulle förstå.

SONEN:

Vad vet du om det?

NATTGÄSTEN:

Jag känner henne.

SONEN:

Kände i så fall. Hon är ju död! Och vad menar du med att du kände min farmor? Du vet inte ens vad jag heter.

NATTGÄSTEN:

Sen, efter att du har sovit ut, så hyr du en bil och åker ner till dina föräldrar. Och så tar ni ett ordentligt prat.

SONEN:

Dom kommer inte att fatta ändå.

NATTGÄSTEN:

Kanske inte. Men då har du i alla fall försökt.

SONEN:

Hur slutade historien med den döve farfadern?

NATTGÄSTEN:

Den slutade bra. Efter ett par år började farfar tycka om det hörande barnbarnet. Han accepterade till sist.

SONEN:

Du har inget te i din kopp.

NATTGÄSTEN (*vänder koppen upp och ner*):

Nej. Jag bara låtsas.

SONEN:

Vem är du egentligen?

NATTGÄSTEN:

Ingen särskild. En nattgäst bara. Jag bor i rum nummer 9.

39. KORRIDOR

AMINA:

Berättelse Skriv/sve

Jag tänker ofta på mamma. Hon kämpade verkligen under min uppväxt. Hon förlorade sina föräldrar när hon var liten och ändå är hon så stark. Hur kan det komma sig? Hon som aldrig hade gått i skola och som så länge var analfabet, hon blev till och med bättre på teckenspråk än pappa. Att börja använda teckenspråk var för henne en ingång till att lära sig svenska.

AMINAS MAMMA:

Allt blir lättare med teckenspråk!

AMINA:

Vadå allt?

AMINAS MAMMA:

Hela livet!

AMINA:

Du har stulit mitt språk! Så sa jag till henne, men det var bara på skoj. Man kan inte stjäla någon annans språk.

LILLEMOR:

Jobbar du här?

AMINA:

Om jag jobbar här? Nej. Jag brukar smyga in på hotell och tvätta lakan. Det är min hobby.

LILLEMOR:

Jobbar du här? Och är döv?

AMINA nickar stort och tydligt. LILLEMOR drar henne med.

40. KORRIDOR

LAGLEDAREN pratar om förr med MALENA.

LAGLEDAREN:

Berättelse Sve 6 forts.

Jag visste inte om jag skulle berätta det. Å ena sidan tänkte jag på hur samhället, tidningar, journalister och TV tog upp och pratade om homosexualitet, det var självklart och det fanns en acceptans, men å andra sidan hade jag några killkompisar från skolan som sa att det är fel. Några lärare tyckte det var äckligt med homosexuella. Och där står man klämd mittemellan.

Jag började fundera hur andra såg på mig eftersom jag inte hade någon flickvän. Det måste betyda att

de tyckte att jag var konstig eller vad? Så jag började ljuga lite, jag sa att jag var kär i-

MALENA:

Mig.

LAGLEDAREN:

Trodde du på det?

MALENA:

Ja. Men jag tyckte det var konstigt att du bara pratade om det med andra, aldrig med mig. Jag gick kanske och hoppades att du skulle fråga, men...

LAGLEDAREN:

När fick du veta att jag är bög?

MALENA:

Du berättade själv på gymnasiet, var det inte så? Hur var det?

LAGLEDAREN:

Det kändes surt att jag inte gått ut tidigare med det eftersom det inte blev några reaktioner. Det var bara typ-

MALENA:

"Är du homo, jäså..".

LAGLEDAREN:

Det var allt. Det kändes som jag "förlorade" några år när jag var 15-16 år gammal. Min mamma undrade varför jag inte talat om det tidigare? Min pappa sa ingenting och inte heller mina kompisar. Jag har inte upplevt något förtryck i det sammanhanget.

MALENA:

Är det nån skillnad på hur hörande och döva reagerar?

LAGLEDAREN:

Det som skiljer sig åt, är att döva är mer på och frågar: "Varför är du homo? Varför har du inte talat om det för mig? Du brukar inte göra så!? Förut i skolan var du bra, varför håller du på såhär?! Varför??" Hörande gör inte så, Jag tycker att det är en kulturskillnad.

Jag är ju både homo och döv, då är man del av två minoritetsgrupper. Döva är en minoritetsgrupp och homo en minoritetsgrupp. Om jag är döv och homo, det blir dubbelt för mig. Plus teckenspråket, en språklig minoritet. Min personlighet består av tre olika delar som jag ska ta till mig.

Men du då? Vad gör du här?

MALENA:

Vi har hämtat min svärmor för att köra henne till...Oj! Jag ska ju hämta henne!

MALENA iväg.

41. RUM 430

KRISTIAN tittar på klockan, skakar på huvudet. Dörren öppnas. Utanför står AMINA och LILLEMOR.

KRISTIAN:

Tar det en halvtimme att gå till receptionen och tillbaka? Fick rullstolen punktering eller? (*inser att det inte är MALENA som står där*) Oj, ursäkta. Jag trodde-

AMINA:

Hej, jag heter Amina. Jag jobbar här. Din mamma har väntat väldigt länge nere i receptionen.

KRISTIAN:
Det är precis det här jag menar!

AMINA:
Vilket?

KRISTIAN:
Min fru! Var är hon? Vad gör hon? Hur tänker hon? Det är som att vara gift med nån jävla alien!

KRISTIAN ut. AMINA ler mot LILLEMOR.

AMINA:
Nånting annat?

LILLEMOR:
Vi byter. Vi byter du och jag.

AMINA:
Byta? Vadå byta?

42. BUSRINGNING I RUM 402 / RUM 312

EVY1 och EVY2 in på sitt rum. EVY1 ska hålla upp mer portvin, men flaskan är tom. EVY2 öppnar sin väska, plockar fram sherryflaskan.

EVY1:
Är det samma flaska som...?

EVY2:
Schhhh. Vi bara smakar lite.

Hon håller upp två rejäla glas.

EVY1:
Hon kommer bli jättearg.

EVY2:
Det är inte dövskolan det här! Och vi har inga pojkar på rummet.

EVY1:
Det värsta som kan hända är väl att vi blir fulla och busringer.

EVY2:
Nu ska du få höra en historia!

Berättelse Nor 19

Förr i världen hade inte Nils och jag så goda arbetsförhållanden. Döva blev antingen skräddare, snickare eller skomakare. Jag städade på ett daghem för hörselskadade.

En dag när jag kom till daghemmet och skulle tvätta, så låg det ett brev till mig. Det var en fråga från min chef om vi skulle vara med på dövkyrkans trettiofemårs jubileumsfest. Hon ville gärna bjuda mig. Jag behövde prata med Nils om det, dom önskade svar nu.

I fönstret ser jag att det står en telefon. Jag är stendöv, men ska jag försöka ringa? I så fall måste jag ringa till Nils chef, som jag aldrig har träffat. Jag hittade numret i katalogen, och slog numret på telefonen. Jag tyckte att jag kände att luren lyftes i andra ändan, men var inte säker. "Ursäkta", sa jag. "Jag är döv och kan inte ta emot svar, men kan du hjälpa mig? Jag är fru till Nils som jobbar hos dig. Kan du ge honom ett meddelande? Be honom komma till Drottninggatan 10 när han är färdig på

jobbet. Kan du säga ett högt ja, så jag kan känna rösten?" Det kom ett starkt ja i luren. Jag upprepade meddelandet och la på. Tänk om jag hade gjort bort mig och ringt helt fel? Jag gjorde färdigt jobbet, och undrade om Nils skulle komma eller inte... Då gick dörren upp, och där stod han!

Nils och jag var med på festen och det var en bra fest. Jag vill påstå att den som inte vågar, vinner inte!

Dom tittar på telefonen som står på skrivbordet.

EVY1:
Ska vi?

EVY2:
Vem ska vi ringa?

EVY1:
Vem som helst.

Hon slår ett nummer.

MANNEN I RUM 312:
Mannen i rum 312 vaknar av att någonting vibrerar. Väckarklockan? Nej. Telefonen. Det är någon som ringer. Mitt i natten.

Han lyfter luren, försiktigt.

EVY2:
Är det någon som har svarat?

EVY1:
Jag vet intel! Såg nåt.

EVY2 tar luren, lägger på. Dom exploderar i fnissigt skratt.

EVY2:
Du är galen.

EVY1:
Du med! Finns det mera sherry?

43. BASTUN

TOM sitter så långt ifrån BASTUMANNEN som möjligt, bortvänd.

BASTUMANNEN:
Nu är det varmt! Nu känner man riktigt hur kilona rasar! Nu är det bastu för riktiga karlar! Nu...räcker det för mig. Jag tar en dusch. Tack för sällskapet!

TOM svarar inte, böjer sig fram och masserar sitt ben. BASTUMANNEN ut. LISE in från andra hållet.

LISE:
Finns det plats?

Hon sätter sig nära intill.

LISE:
Jag fryser. Det blev kallt att vänta i en timme på att han den där skulle gå.

Hon ger honom en lapp.

TOM:
Vad är det?

LISE:
Mitt telefonnummer. Du får det i förväg om jag glömmer det sen.

Hon kysser honom.

44. RECEPTIONEN

KRISTIAN och MALENA in från olika håll.

MALENA:
Förlåt!

KRISTIAN:
Var har du varit?

MALENA:
Först såg jag en kvinna som gick in en vägg, och sen träffade jag Erik-

KRISTIAN:
Vilken jävla Erik?

MALENA:
Du vet Erik från skolan-

ASTRID:
Jag har bestämt mig. Jag följer inte med. Jag ska hem.

KRISTIAN:
Va?

ASTRID:
Imorgon bitti.

KRISTIAN (*till MALENA*):
Är det här någonting som du har hittat på eller?

MALENA:
Jag kom hit precis nu!

ASTRID:
Vi vänder. Punkt slut. Nu vill jag till en toalett och sen vill jag sova.

45. RECEPTIONEN

Nästa morgon. EVY1 och EVY2 kommer släpande på sina väskor. Dom är ohyggligt bakfulla, lägger sin rumsnyckel på disken. BRIDGEDAM 3 in.

BRIDGEDAM 3:
Där är ni! Var har ni varit?

EVY1:
Vi försov oss.

BRIDGEDAM 3:
Ni har missat frukosten! Löskokta ägg och bacon och pannkakor...

EVY2 (*döljer en kväljning*):
Det gör inget.

BRIDGEDAM 3:
Kom nu! Vi ska på historisk rundvandring i stan idag. Det blir en lång promenad. Hoppas ni känner er pigga!

EVY1:
Hurra.

BRIDGEDAM 3:
Förresten, såg ni var sherryn tog vägen igår?

EVY2:
Nej. Är den borta? Konstigt!

BRIDGEDAM 3:
Det var en väldigt fin och dyr sherry.

EVY1:
Vi vet ingenting.

EVY2:
Tyvärr.

Dom fnissar. EVY2 tar EVY1 under armen, dom går ut.

46. RUM 116

LILLEMOR:
I det här rummet har två personer sovit i en enkelsäng. Och det känns på lukten att dom har rökt, fast det är förbjudet.

Lillemor tittar på listan hon fått av Amina. Där står allt hon ska göra. Bädda, tömma papperskorgar, våttorka alla ytor... Tänk att hon aldrig har vetat att det jobbar en döv städerska här!

Och plötsligt kommer hon på början på en historia. En hotellstäderska hittar ett lik på golvet i ett hotellrum. Han har blivit brutalt ihjälslagen, men ingen har hört någonting. För alla gästerna på hotellet är döva...

LILLEMOR sätter sig på golvet, börjar skriva i en anteckningsbok.

Och utanför går tio solar upp. Eller så känns det i alla fall.

47. RECEPTIONEN

AMINA bakom receptionen. SONEN in. Han har föreberett en lapp.

AMINA:
Biluthyrning? Macken här närmast har inte det, men det finns en biluthyrning inne i stan.

SONEN tittar häpet på henne.

SONEN:
Du tecknar.

AMINA:
Ska jag beställa en taxi?

SONEN:

Hur långt tid tar det att gå?

AMINA:

Ungefär en halvtimme.

SONEN:

Då går jag. Jag har redan missat min tid. Vem bor i rum 9?

AMINA:

Rum 9? Det finns inget rum 9.

SONEN:

Men det var någon som sa-

AMINA:

Numren börjar på 100 på första våning, 200 på andra, och så vidare. Det kanske fanns rum nummer 9 innan dom byggde om här. Hotellet brann och dom totalrenoverade.

SONEN:

När var det?

AMINA:

Längesen. Över femti år sen.

AMINA räcker honom en karta. SONEN ut.

AMINA:

Berättelse Skriv/sve forts.

En gång i framtiden vill jag ta med mina barn till Melila, för att visa dem var vi kommer ifrån. För att ge dem perspektiv. Men det är inte lätt, vare sig att återvända till något eller att lämna något bakom sig.

När jag kom hit, var jag som den tomma hinken i brunnen, som bara väntade på att fyllas med nytt vatten. De som kommer hit i vuxen ålder, måste hela tiden slåss med bilderna av hur det var där borta.

Jag tror det är därför så många har problem med att ta till sig ett nytt språk. För att de inte riktigt har lämnat det gamla livet. För mig är det tvärtom. På ett sätt kan man säga att jag föddes här.

48. PARKERINGEN

JOHNNY:

Johnny vaknar, hopkrupen i sin bil. Han fryser, är bakfull och har ont i hela kroppen. Han har ingen aning om vad klockan är. Han slår på mobilen. Han har fått tjugo sms. I natt rasade bron över älven på vägen hem till där Johnny bor. Fyra bilar körde över kanten i det kraftiga regnvädret. Sex personer dog. Om han hade åkt hem kanske han inte hade levt idag.

49. RECEPTIONEN

MANNEN I RUM 312:

Mannen i rum 312 hoppar över frukosten. Han avskyr hotellfrukostar. Han duschar, rakar sig, packar ihop. Ännu en tråkig natt ensam på hotell fullt med hörande.

Han lägger nyckeln på disken.

MANNEN I RUM 312 (*tecknar övertydligt*):

Tack.

AMINA:

Välkommen tillbaka. Hoppas du får en bra dag.

MANNEN I RUM 312:
Vad sa du?

AMINA:
Välkommen tillbaka en annan gång.

TINE in med sin väska.

TINE:
Sve 14

På första Deaf Way så flög jag dit. Det var en lång resa och när jag landade var det som ett myller med människor som tecknade. Det kändes som jag hade kommit hem. Det här var på Galludet, vilket innebar att alla tecknar, på posten, poliser, ALLA, frisörer, bibliotekspersonal, överallt. Det var ingenstans som man behövde försöka göra sig förstådd via tal, el papper och penna utan jag kunde teckna överallt. Under den tvåveckorsperioden var det som att det gick upp för mig hur det är för hörande. Hur hörande i samhället kan småprata t.ex. vid busshållplatsen. Att när jag stod och väntade på bussen, kunna stå och teckna. Det kändes så skönt att kunna småteckna.

Det som slog mig är att det inte har någon betydelse varifrån man kommer. Det vi alla har gemensamt är teckenspråket, och att vi har vuxit upp som döv, våra upplevelser, känslor och drömmar är desamma. Istället för att känna sig ensam, är det som att världen växer och blir större.